

lem fra Skelskør (R. Andersen), kunde garantere os, at de, hvis vi var imødekommende paa dette Punkt, fordi det praktisk talt ikke har saa stor Betydning, vilde sørge for, at al denne kunstig opustede Misfornøjelse med Overenskomsten af 4. April, alle disse illoyale Angreb paa den rundt omkring, vilde forstumme, hvis det ærede Medlem, hans Partis Formand, hans Partis Ordfører, kunde garantere os noget saadant, skulde vi, hvad jeg har haft Lejlighed til at gøre gældende under den Konference, der forleden blev holdt mellem Grundlovspartiernes Repræsentanter, gerne tage under Overvejelse at stille os imødekommende. Den højtærede Indenrigsminister sagde ved den Lejlighed, at det er et Tilbud fra Socialdemokraterne, og dette Tilbud skal jeg ogsaa gerne her staa ved, hvis de, som sagt, kan garantere os, at alt dette forstummer: Angrebene paa denne Overenskomst under Skin af, at det er et Angreb paa den radikale Regering, under Skin af, at det er et Angreb paa alt muligt andet end det, det i Virkeligheden er Angreb paa, nemlig Venstrepartiet. Jeg skal indrømme, at det ærede Medlem fra Esbjerg (Slebsager) ikke just opfordrede os til at være imødekommende paa dette Punkt. Han frabad sig det snarere. Han syntes nærmest at være ængstelig for, at vi skulde imødekomme ham. Vi maatte ikke gøre det af Højmodighed. Vi maatte kun gøre det, mente han, naar vi erkendte, at det var retfærdigt. Det kan vi selvfølgelig ikke erkende, for det er jo saa aabenbart uretfærdigt; det er jo principstridigt, hvad ogsaa det ærede Medlem fra Vemming (Jensen-Sønderup) har udtalt som sin Mening. Det ærede Medlem fra Esbjerg synes aabenbart helst at ville have, at vi skulde lade være at være imødekommende. Men det kunde jo paa den anden Side for os, der kender det ærede Medlem, indeholde en Opfordring til at være imødekommende, til at gøre det, som det ærede Medlem altsaa synes nødigst at ville have, vi skulde gøre, og det vilde i og for sig ikke være noget nyt i hele Socialdemokratiets Stilling under Grundlovssituationen. Thi i omtrent 10 Aar, saa længe denne Valgkreds- og Grundlovsdiskussion har været, har det været Socialdemokratiets Standpunkt at stille sig der, hvor Venstre stod, naar da Venstre blev staaende paa den almindelige Valgrets Grund. Gang paa Gang har vi sagt: For os er Formen ikke det afgørende, men Sagens Fremme. Da det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) vilde nøjes med at

forandre Grundlovens § 32, sagde vi: Gør saa Alvor af det, og vi følger Dem. Gang paa Gang senere har vi sagt: Vi stiller os der, hvor Venstre staar, fordi vi erkender, at Venstre maa med, vi erkender, at en Grundlovsforandring her i Landet er umulig uden Venstre. Men Gang paa Gang har vi ganske vist ogsaa erfaret, at naar vi stillede os der, hvor Venstre stod, hvor vi i hvert Fald mente, at Venstre stod, hvor alle Kendsgerninger viste, at Venstre stod eller havde staaet nogen Tid, var der straks nogle Venstremænd, der vilde flytte hen et andet Sted. Hver Gang vi har slaaet ned et Sted, var det ikke der, men andre Steder, Partiet eller Dele af Partiet stod; saa skulde Sagen ikke gennemføres paa den Maade, men paa en anden Maade.

Hvis vi nu viser os imødekommende overfor det ærede Medlem fra Esbjerg paa dette Punkt, bidrager vi ganske vist til det, det har været vort Formaal at bidrage til i de 10 Aar, Grundlovssagen har staaet paa, nemlig at pille de Sten ud af Maskineriet, som andre med Omhu og Samvittighedsfuldhed putter derind, tage dem ud og smide dem i Vejgrøften, men jeg frygter for, at naar vi har gjort det Arbejde med een Sten, ja, saa begynder der et stærkt og samvittighedsfuldt Arbejde fra visse Medlemmers Side med at finde andre Sten paa den anden Side af Vejen, som de saa kan putte ind, saaledes at vi kan begynde Arbejdet igen. Det synes næsten at være et Sisfyarbejde.

Men vi har nu været i Gang i 10 Aar, og vi kunde jo ogsaa blive ved en Uges Tid eller en Maaned endnu og prøve, om det nu skulde lykkes, — hvis der saa ikke kommer andre Forslag fra ærede Venstremænds Side, hvis saa de Ændringsforslag, der er stillede, tages tilbage, og det altsaa kun drejer sig om dette ene Punkt, hvor det ærede Medlem fra Esbjerg synes at mene, at der særlig er oplagret Gift, Gift, der rigtig ekstra kan bruges til at ophidse Land mod By — efter min Mening en af de uhyggeligste Virksomheder, som en Politiker kan give sig af med. Denne Ophidselse af Klassehad, af Klasseegoisme, af Klassemisundelse (Munterhed), mellem Land og By, ja, den synes jeg er noget af det uhyggeligste. Jeg tror, at det ærede Medlem fra Esbjerg og de, der nu ler, har Gang paa Gang tordnet mod Klassehad og Ophidselse til Klassehad. Naar de har tordnet mod Socialdemokratiet, har de gjort det ganske uberettiget, for det, vi vil, er netop at borttrydde alt, hvad der hedder Klassehad, alt, hvad der hedder